



وارث صفات امام...

خاطرات آیت الله محمد رضا مهدوی کنی

گونه‌ای با مسائل برخورد کرد که مخالفین مقام رهبری و دشمنان داخلی و خارجی انقلاب را کاملاً مأیوس کرد. به یاد دارم، در حدود یک سال قبل، در مجلسی پس از اظهار محبت و لطف نسبت به حقیر (که به مقتضای آقای و آقایان، چه در زمان امام و چه پس از رحلت ایشان، همواره با محبت و لطف با من برخورد می‌کرد و این جمله را تکرار می‌کرد که من شما را واقعاً دوست دارم و شوخی نمی‌کنم). به من گفت، «فلانی! هر چند عمر به دست خداست، لیکن با توجه به خصوصیات جسمانی و بیماری‌هایی که دارم، فکر نمی‌کنم عمر طولانی داشته باشم و می‌ترسم خدا را در حالی ملاقات کنم که کاملاً خالص نشده باشم، لذا از تو می‌خواهم مرادعا کنی که در این چند روزه که از عمرم باقی مانده، خالصانه زندگی کنم و در موضعگیریه‌ها واقعاً خدا را در نظر بگیرم و در رد و تأیید افراد و اشخاص، جز خدا چیز دیگری را منظور نکنم و تحت تأثیر هواهای نفسانی و شخصی قرار نگیرم.» خدایش رحمت کند و با اولیا و شهدا و اجداد طاهرینش محشور بدارد. در خاتمه لازم می‌دانم احساسات خود را در ایام بیماری و درگذشت ایشان بیان کنم:

از آن ساعت که بیماری ایشان را شنیدم، قلبم تکان خورد و شدیداً

سر حضرت امام بود، با این اوصاف در یک جمله باید گفت بیت ولایت و رهبری را که هسته مرکزی و نقطه اتکای انقلاب بود، او اداره می‌کرد. دوران ده ساله پس از بازگشت امام به ایران و سقوط طاغوت و تشکیل حکومت اسلامی و بحرانهای داخلی و خارجی و مخصوصاً جنگ و مقابله با شیطان بزرگ آمریکا و پشت سر گذاشتن آشوبها و فتنه‌های پس از انقلاب، دوران سختی بود و امام با عنایات الهیه و توجهات حضرت ولی عصر «ارواحنا له الفداء» در برابر تمام این حوادث، مانند کوه ایستاد و حاج احمد آقا در تمام این دوران، یار و همراه امام بود و به همین جهت، امام او را خیلی دوست می‌داشت و از حضورش لذت می‌برد. مرحوم حاج احمد آقا، وزیر، معاون، مشاور، نگهبان و رابط حضرت امام با تمام مقامات مملکتی و مراجع تقلید بود. از خصوصیاتش آن بود که قاطع و کوتاه و مفید، دستورات امام را تلفنی ابلاغ می‌کرد و قاطعیت و جزم و شجاعت و بسیاری دیگر از صفات را از امام به ارث برده بود و مانند امام کوتاه و کوبنده سخن می‌گفت و پس از رحلت امام نیز با مدیریت مخصوص به خود، در حفظ کلیه آثار امام و تقدس بیت امام و حرم مطهر ایشان از عهده برآمد که این خود یکی از نکات برجسته فعالیت‌های ایشان پس از امام بود.

با توجه به اینکه بایستی در گفتار و قضاوت، از مجامله و تملق پرهیز کرد، آنچه را که درباره مرحوم حاج احمد آقا گفته ام و یا می‌گویم، به این معنی نیست که ایشان را معصوم از خطا و اشتباه می‌دانم و تمام موضعگیریهایی ایشان را تأیید می‌کنم، لیکن در این گفتار به واقعیهایی اشاره می‌کنم که من حیث‌المجموع نقش حساس و آثار مثبتی را نشان می‌دهد و این مجموعه به نظر من در شخص حاج احمد آقا، با موقعیت و جایگاهی که نزد امام و بیت

مرحوم حاج احمد آقا، یادگار حضرت امام و یگانه فرزند ذکور امام و مایه امید ملت و امت انقلابی ایران بود. او از چهره‌های درخشان انقلاب بود و چهره تابناک و ملکوتی حضرت امام را به یاد می‌آورد، هر چند مردن و پیوستن به لقاء الله، برای اولیای خدا بالاترین آرزو و نهایت آمال آنهاست، لکن با توجه به اوضاع طبیعی و سنی آن مرحوم، باور نداشتیم به این زودی به سوگ او بنشینیم و در فقدان این عزیز، سوگوار شویم. ما او را پس از امام، سرمایه انقلاب و امید امت انقلابی می‌دانستیم. او پشتوانه انقلاب بود و حضورش در صحنه‌های گوناگون، می‌توانست نقش اساسی و حساسی را ایفا نماید و الحق ایفا کرد. اگر زندگی انقلابی و سیاسی او را به سه دوره قبل از بازگشت امام از تبعید و پس از بازگشت و تشکیل حکومت و ولایت و دوره پس از رحلت حضرت امام قدس سره تقسیم کنیم، حتماً باید بگوییم سه دوره پر مخاطره را پشت سر گذاشت و در هر سه مرحله تأثیر وجود و حضورش و نقشی که در معاونت امام ایفا کرد، از هر جهت و برای همه کاملاً مشهود و آشکار بود. حاج احمد آقا تنها یک فرزند برای امام نبود، بلکه یار و یاور امام و هم پرستار دلسوز و صادق ایشان بود و در این راه، حقا از جان و دل مایه می‌گذاشت و هم و غمش همواره حفظ سلامت امام بود و مهم‌تر آنکه معاون و مشاور دائم الحضور معظم له بود. حضرت امام هر چند متأثر از دیگران نمی‌شد و تحت تأثیر القانات دیگران تصمیم‌گیری نمی‌کرد و با دید وسیع و عمیقی که داشت، مسائل را بررسی و تصمیم‌گیری می‌کرد و از طرفی در مسائل مسئولین مملکتی مشورت می‌کرد، لیکن در هر حال نیاز به معاون و مشاور مورد اعتماد و دائم الحضور داشت و مرحوم حاج احمد آقا به تصدیق حضرت امام، علاوه بر اینکه فردی عاقل و فهیم و حساس و مورد اعتماد ایشان بود و علاوه بر آنکه فرزند محبوب امام بود و صاحب



متأثر شدم و بر خود نیز بینناک شدم و بی‌درنگ دست به دعا برداشتم و نماز خواندم و متوسل شدم و برای شفای امامزاده و استادزاده خودم، دعا و تضرع کردم و حقا فقدان او را ضایعه مولمه‌ای می‌دانم و از درگاه خداوند منان می‌خواهم که این ضایعه را جبران کند و به بازماندگان محترم و بیت بزرگ حضرت امام، به ویژه مادر بزرگوار و داغدارش، صبر و شکیبایی و پاداش بزرگ عنایت فرماید. آمین.

* برگرفته از گفت‌وگو با واحد خاطرات مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام (ره).

حاج احمد آقا حقا موضعگیریهایی مثبت و سازنده ای داشت و در پاسداری از انقلاب و ادامه خط امام از هیچ کوششی دریغ نکرد و با رهبری انقلاب، همواره صادقانه و خاضعانه برخورد کرد و در یک کلمه، ایشان پس از امام به گونه‌ای با مسائل برخورد کرد که مخالفین مقام رهبری و دشمنان داخلی و خارجی انقلاب را کاملاً مأیوس کرد.